

Charles Bukowski

İntiharcı çocuğun son günleri

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

3 ayda 22.000 Dolar

gece trabzanlardan tırmanan
bir heyûlâ gibi gelmişti, ateşten
dilini çıkararak, anımsıyorum
güzel mavi ırmağın berisine çekilen
dizlerine dek çamura batmış
misyonerleri anımsıyorum şimdi
su kaldıran makinalı mermilerini, kıyıda
körkütük, kahretsin kahretsin kahretsin ulan
bu yerliler bu ateş gücünü nerden buldu?
deyip duran Jones'u anımsıyorum
sonra Maria'yı görmeye içeri girmiştim

ne diyorsun, saldıracaklar mı,
ırmağı geçip gelecekler mi sana kalırsa? dedi
ölmekten mi korkuyorsun? diye sordum,
kim korkmaz ki? dedi
eczâ dolabına gittim
koca bir bardak doldurup dedim ki
Jones için yol yapıp 3 ayda 22.000 dolar kaldırdık,
azıcık da sen öleceksin ne yapalım
bunca çabuk kıvırmak için bu işleri... Ne diyorsun, komünistler
mi başlattı bunu? diye sordu, komünistler mi sana kalırsa?
dedim ki, bu sinirli karı ayaklarını bırak artık.
bu küçük ülkeler kalkışıyor
çünkü hem üstten hem alttan yiyorlar... o da
o güzel okullu kız salaklığıyla baktı bana
baktı, çıktı, ortalık kararıyordu ama engel olmadım,
bir kadını elinde tutmak istiyorsan
ne zaman yoluna çıkmaman gerektiğini bilmelisin,
elinde tutmak istemiyorsan yoluna çıkmazsın zaten
bir yoluna çıkmama meselesi bu öyleyse, öyle ya da böyle.
oturduğum işte, içkiyi götürdüm, bir tane daha koydum,
dedim ki, mühendislik derslerinin seni
fenerlerin böyle uzak bir gecenin yeşilinde ağır ağır sallandığı
biryerlere getireceğini kim düşünürdü?
Jones geldi bir kolu kadının mavi belinde
kadın da içiyordu, kalkıp gittim dedim ki
karı koca ayakları mı? bu kızdırdı kadını çünkü
kampanalarına yapışıp da şöyle bir sıkamazsa işi bitmiştir,
bir başka koca bardak doldurdum
dedim ki anlaşılın daha kafanıza dank etmedi ama
hiçbirimiz canlı çıkamayacağız buradan

gecenin kalanında içtik.
iyice sessiz durursan suyu duyabiliyordun
suyun ağaçların yaptığımız yolların arasından inişini
hayvanların o yollardan geçişini duyabiliyordun
yerlileri, yabanıl bir çileyi çeken yabanıl çılgınları.
en sonunda da o son aynaya bakış
körkütük aşıklar birbirine sarılırken
dışarı çıktım, kulübenin damından
bir saman çöpü çektim
çaktım çakmağı, alevlere
alevlerin kahverengi demetler boyunca
aç fareler gibi yukarı sürünüşüne baktım, çok yavaş
ama gerçektir, sonra gerçek değildi ansızın, opera gibi bir şeydi,
aşağıya, makinalı tarrakalarına doğru yürüdüm
küçük bir yılan gördüm yolda, küçük bir yılan,
çingiraklı yılan benziyordu ama olamazdı
korkmuştu benden, kıvrılmadan
ensesinden yakaladım, tuttum, o zaman
küçücük bedeni bir aşk parmağı gibi
bileğime sarıldı, bütün ağaçlar baktı faltaşı gözlerle
yapıştırdım ağzımı ağzına
şimşekti aşk, anımsayıştı,
ölü komünistler, ölü faşistler, ölü demokratlar, ölü tanrılar
kulübeden geriye kalanlar arasında Jones
ölü, kara kolu kadının ölü, mavi belinde.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

kimin yaşadığı değil burada

kimin öldüğü mesele;
ne zaman öldüğü değil
nasıl öldüğü;

bilinen büyükler

değil

bilinmeden ölen büyükler,

ülkelerin tarihi

değil

insanların yaşamları.

öyküler düş,

yalan

değil,

gerçek değişir

insanlar

değiştikçe,

gerçek dengeye erince bir

insanlar

ölecektir

gerçek olup

çıkacak

böcektir
ateştir
seldir

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

sabah 4.30

kızıl kuşlarla
şakırıyor tarlalar
saat sabahın
dört buçuğu,
bizim çocuklara kulak kabartıyorum
çöpçülere,
hırsızlara.
kızıl kuş
düşleri gören
kedilere,
solucan düşleri gören
kızıl kuşlara,
solucanlara, düş gören
aşkımın
kemikleri boyunca
sabah olacak yakında
işçiler kalkacak,
doklarda
beni arayacaklar,
"sızmıştır yine"
diyecekler, ama
uyumuş olacağım
sonunda,
şişeler arasında,
günüşiği içinde
bütün karanlık gitmiş
kollarım
haç biçimi açık,
kızıl kuşlar
havada
uçar
güller açılır sabah sisinde
sanki bıçaklanmış da
iyileşen bir şey gibi
kötü bir romanın kırkınıcı sayfasına kadar
bir gülümseme
salak suratımda.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

Bütün bildiğim

Bütün bildiğim şu: Kuzgunlar öper ağzımı,
düğüm düğüm toplardamar buralar,
deniz tüm kandan.

Bütün bildiğim şu: Eller uzanır,
gözlerim kapalı, tıkalı kulaklarım,
gök çığlığını yadsır.

Bütün bildiğim şu: Düşler damlar burnumdan,
tazılar yalar yutar bizi, çılgınlar kahkahayı basar,
tiktaklarıyla ölüleri tanımlar saat.

Bütün bildiğim şu: Ayaklarım üzünç buralarda,
sözlerim leylâklardan az, sözlerim pıhtı pıhtı:
Kuzgunlar öper gayrı ağzımı.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

Mısır köpekleri

bir çalım iner kemiklerimden aşığı Mısır'ın murdar köpekleri
kedi sabah olunca eve gider
ben de başka yapacak bir halt olmayınca amma da kıvrandığımız
düşünürüm, kıvrınmanın bizi öldürebileceğini düşünmekten başka
yapacak hiçbir şey kalmayınca—
belki de bizi kıvrınmaktan kurtaran
hep içinde bokluca bülbüllüğüne soyunmamız—
başına kıvırl bir şapka giyerken yaptığı gibi yaşlı bir kadının.

kırılan camın göbeğinden işediği
anzarotla leke leke duvarlarım.

mutfak deterjanı kutusunda kıvrınma görüyorum
duvarlar düzlüklerinin benim düzlüğümler olması
derdinde, eyvallah murdar köpekleri Mısır'ın,
ütüler asılı çengellerde, görüyorum,
kartal kahvaltı köşesinde bir kanarya,
kuru tane yiyen, düşlerin düğümler düğümler kastiği.

Öyle dehşet istiyorum ki burda olmayanı bilmiyorum da ne
cehenneme gideyim.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

avlayacak sinek bile olmadığında
verilen ders

kendini aldatma:
herkes bir şeyden gidecek—
bundan değilse ondan
ondan değilse şundan ölme
meselesi olur çıkar sonunda mesele—
kanser, yeni bir araba, seks, sıcacık
sanat, şiir, bale,
bir nalbur, ot, camdan
bakmak, ya da
ucuz tuvalet
kâğıdına
silme kışını.

İsa işine koyulduğunda
haç vardı
aklında en başından.

şimdi inersen bu haçtan
burada
yalnızca daha iyi
bir haç bulmaya.

bu arada, elimde içki otururken
bilmez miyim, bilirim tabî
vehbinin kerrâkesi
nedir, sadede gel,
boşver, unut,
kıt kanaat,
eh artık aldatırım da kendimi
azıcık.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

bağış

bağışın bu olduğu,
hasta ettiği beni;
onca çalkanıp durmuştur kemiklerimde
patlar, afyonumdur sanki
faltaş gözlerle duvarlara bakayım diye.

düşün düşün kafayı yemekdir işin,
ey eprimiş bez bebekli
köpek.

dehşete, ötesine dehşetin.
çatık kaş kesmez,
öyle bir basıp gitmiş ki ciddiyet:
el değmemiş mermerden
oymak gerekir.

vay be, Jack, gözünü açma zamanı,
kamuflejda ayak diremeliyiz,
bize buydu öğrettikleri;
faltaş gözden
iner şarap,
dizelerin
sapı silik dumanıyla
öksürerek uyanır tanrı.

açık sarı mamalar gitmiş
jartiyer şöyle bacağın yukarlarında,
80 artık 18'in çekiciliği.
öpücükler,
yılanlar, atılıp duran sıvı gümüş
durmuş:
hiç kimse sonsuza
kadar sürdüremez sihri.

bir sabah yakana yapışana kadar;
yakarsın ateşi,
bir içki koyarsın çabucak
ruh bir fare gibi
kıyın kıyın boş bir kilere girerken.

El Greco olsaydın,
dahası bir su yılanı olsaydın
bir çaresi bulunurdu.

bir duble daha.
eh, göster bakalım yaşadığını.
çiğne tahtaları. ciddiyet
artık kesmez.

bağış bu,
işte bu bağış...
açık ki ölmenin çekiciliği
pek az şeyin
kaybedildiği
gerçeğinde.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

balık

balığım sulu gözlerle bakar
hüznümün yarı küresine;
ipliklerin en incisiyle bağlıyız,
bağlı bağlı bağlı
cellâdın ilmeğiyle;
ben onun yerine bakarım,
o benimkine...
düşünceler geçiyordur kafasından,
bunu nasıl gözardı edersin?
gözleri var, açlığı,
sevdiçeği de
Ocak'ta öldü, ama o
altın, sahiden, külrengi bense,
üstüne gitmek ayıp,
şeftalilerin yakılması
çocukların ırzına geçilmesi gibi ayıp,
dönüp başka tarafa bakarım ben de,
bilirim arkamdadır,
altın bir kadeh kan,
yapayalnız bir tek şey,
asılı, arafın
en kızıl bulutuyla
303 no.'lu apartman dairesi arasında.

tanrım, olabilir mi
birbirimizin aynısı olabilir miyiz yoksa?

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

eli çabuk mosmodern şiir yazıcılarına iki çift söz

dünyaya gelmiş en kallâvî salakken
mosmodern görünmek bayağı kolay;
biliyorum, epey berbat yazıntı yanıma kâr kaldı
ama dergilerde okuduğum o lâzımlık kaçkınları
hepsine mum tutturur;
orospulardan hastanelerden gelme bir harbîliğim var
ki benim olduğumdan başka biri gibi
poz kesmeme engel—
iki ucu çuvallama: şiir
insanlarının çuvallaması, bir
bir de hayat insanların çuvallaması.
şiirde çuvallarsan
hayatta da çuvallarsın,
hayatta çuvallarsan
hiç doğmamışsındır
istatistiklere
ananın sana verdiği ada bakmadan.

tribünler tıklım tikiş ölü dolu
çığlık çığlığa biri kazansın diye
onları yaşayanlar arasına katacak bir numara özlemiyle
ama yağma yok—
tıpkı şiirdeki gibi;
sen öldükten sonra
gömülse de olur
atsan da olur yazı makinasını
bıraksan da oynaşmayı
şiirlerle atlarla kadınlarla hayatla:
ayak altındasın çıkışları
tıkıyorsun ancak—
bir an önce bas git öyleyse
el çek
o kalan
değerli bir demetçik sayfadan.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

İngiltere'de yaşadım

İngiltere'de yaşadım
yaşadım cehennemde.
ama tıka basa edebî gözbebekleriyle dolu
en son edebiyat dergisini eline almak
en korkuncu:
K. L.'de ders veriyor; M.'in ikinci
şiir kitabı çıktı çıkacak, O. en önde gelen
dergilerde yayımlandı: S. Paris'e
gitmek üzere bir burs kazandı—

sayfaları
tepedeki ışığa tutar bakarsın da
yine
hiçbir şey göremezsin.

sıkı bilmecedir,
90'a 1 şans verilen bir atın
son anda parkurun içinden
kopup öne geçmesinden daha çetin...

bir at ölmez, yaşayabilir.

hani sahiden, bir şiir
dergisinde
şiir bulmayı mı umuyorsun?

her şey o kadar
basit değil.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

ünlü olmanın en iyi yolu kaçıp gitmek

gevşemiş bir çimento parçası buldum dondurmacının önünde,
savurdum bir yana, kazmaya giriştim; toprak
yumuşak, solucan dolu, ha deyince belime kadar
girdim, 90 santim,
bir kalabalık birikti, saçtığım çamurdan
kaçınarak çekildiler,
polis geldiğinde, boynuma kadar
dalmış,
fareleri, yılan balıklarını korkuta korkuta, altın
kakılmış kafatası parçaları bula bula dalmıştım,
sordular; petrol mu arıyorsun, hazine mi,
altın mı, ucunu mu Çin'in? aşk mı arıyorsun, tanrıyı mı,
kaybettiğin bir anahtarlığı mı? küçük kızlar eğilip
bakıyorlardı karanlığıma dondurma damlata damlata,
bir psikiyatrist geldi, bir profesör, bikinili bir artist, bir
Rus casusu, bir Fransız casusu, bir İngiliz casusu,
bir oyun eleştirmeni, bir tahsildar, eskilerden
bir kız arkadaş, hep sordular gelip gelip,
aradığın
ne? derken yağmur başladı... nükleer denizaltılar
rota değiştirdi, bir gazetenin ardına saklandı Tuesday Weld,
Jean-Paul Sartre döndü uykusunda, çukurum
suyla
doldu; Afrika gibi kapkara çıktım dışarı,
yıldızlar,
mezar yazıtları saçarak, ceplerim sevimli solucanlarla dolu,
hapishanelerine götürdüler, yıkadılar beni,
güzel bir hücreye soktular, bedava, halâ insanlar
lehime gösteri yapıyor dışarda, sahneye, televizyona
çıkma, yerel gazetede konuk köşe yazarlığı yapmak,
bir kitap yazmak, kimi mallara destek atmak üzere
anlaşmalar imzaladım, beni en iyi otellerde
yıllarca yaşatacak param var, var ama, buradan çıkar çıkmaz
gevşemiş bir beton parçası bulacağım hemen, kazmaya
girişeceğim, kaza, kaza, kaza... dönmeyeceğim
bu kez, güneş, yağmur, bikini, sorup duran muhabirler,
neden yaptın? diye, bense sigaramı yakacağım,
gülümseyeceğim öyle...

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

daha soluk alırken vedâ gibi

soluk alırken vedâ gibi bir şey
don gömlek
suratı palyaço gibi boyanmış
yürüyordu koridorda
sağ cebinde bir Köln bombası
Cehennem'de bir Mevsim
sol cebinde,
gün ışığı şeritleri
levrek
gibi
akıyordu
kollarından,

yangın çıkışının
orda sallanırken
buldular sabahleyin
yüzü donmuş, gitmiş
yanık bir ampul gibi,

aşağıdaki çalılarda
serçeler,
ötmez,
koçum,

aşağıya indirdiler merdivenlerden
harcanmış bir baykuş gibi.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

bak bana

kaç kat dehşetle bak bana,
cumhurbaşkanı traş olmak için durduğunda
perdeleri çeken olarak gör beni,
Kızılderili'nin karanlık, su ve kumda nasıl
döndüğüyle büyülenen;
radyoda kedi tutuşunca
gülen,
fareler, boğalar, süsler yakalayarak atınca
baykuşun leş kokulu tepesi;
kemiklerden et sıyıran
olarak gör beni, sūr borusu havaya kalkmışken
tanrıyla barbut atan;
çoğundan daha canlı gör beni
ölüyken bile, gör
tahta göğüslerle uğraşırken,
hiç olarak gör
ki serin tutabilelim kafamızı,
unutabilelim.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

yıkıcı güzellik

bir gl
kızıl güneş ışığı;
bulmaca gibi
sktğm
garajda;
yıllanmış jambon gibi
yağlı taçyaprakları
dünyanın kızları gibi
düşer
sırtüstü yere
çivide asılı
eski takvime
bakarım
dokunurum
kırışık yüzüme
gülümserim
beni aşar
çünkü
giz.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

şiiir okuması

öğlenin alnı
kumsala yakın küçük bir üniversitede
ayık
terler akarak kollarımdan
masada bir ter lekesi
yassıtırım parmağım
ekmek parası ekmek parası
tanrım garanti bundan hoşlanıyorum sanıyorlar ötekiler gibi
oysa ekmek için bira için kira için
ekmek parası
gerginim berbat kötü hissediyorum kendimi
zavallı insanlar çuvallıyorum çuvallıyorum

kalkar bir kadın
çıkır
çarpar kapıyı

ayıp bir şiir
biri ayıp şiir okuma
burada dedi

çok geç.

gözlerim kimi dizeleri görmez
okurum
yüksek sesle—
umarsız titrek
berbat

işitmezler sesimi
tamam derim,
havlu atıyorum, buraya kadar,
bittim.

sonra odamda
viskiyle bira:
bir korkağın kanı.

öyleyse şudur yazgım:
karanlık küçük salonlarda her kuruş için
karalayıp durmak
beni çoktandır usandıran şiirleri
okuyup durmak

otobüs sürenler
lâğım temizleyenler
bina aralarında adam öldürenler
salak diye düşünürdüm bir de.

Charles Bukowski

İntiharcı çocuğun son günleri

Kendimi görebiliyorum şimdiden
bütün o intihar günlerinden gecelerinden sonra
canı sıkkın, tapon bir hemşirenin elinde
(o da ancak şansım yaver gider, ancak ünlenebilirim)
o kupkuru huzurevlerinin birinden taşınırken...
tekerlekli iskemlede dik dik oturur...
gözlerim kafatasımın karanlığına kaymış, neredeyse kör,
azrailin göstereceği merhameti beklerken...

"Ne güzel gün değil mi Bay Bukowski?"
"Yaa, evet öyle..."

çocuklar geçer gider, ben yokum bile
tatlı kadınlar geçer gider
kocaman kızgın belleriyle
sımsıcak kalçalarıyla taş gibi kızgın her yerleriyle
sevilmek için yalvara yakara
geçer gider kadınlar, ben—
yokumdur bense.

"Bu üç gündür çıkan ilk güneş Bay Bukowski"
"Yaa, evet, öyle"

İşte oturuyorumdur tekerlekli iskemlede
bu kâğıttan daha beyaz,
kanı çekilmiş,
beyni gitmiş, kumarı kesik, ben, Bukowski
bitmiş, gitmiş...

"Ne güzel gün değil mi Bay Bukowski?"

"Yaa, evet, öyle..." derim, pijamalarımın işerken
salyalar akar ağızımdan.

İki öğrenci koşarak geçer gider.

"Hey, gördün mü şu moruğu?"

"Yaa evet, midemi kaldırdı valla!"

bütün o intihar tehditlerinden sonra
başka biri intihar etti
sonunda yerime...

hemşire tekerlekli iskemleyi durdurup bir gül koparır
verir elime.

anlamam
ne olduğunu bile. Babafingom olsa farketmez
neye yarayıp neye yaramadığına bakınca.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

penceremin önünden geçiyor 5 siyahlı adam

5 siyahlı adam geçer penceremin önünden
Pazar
kiliseden geliyorlar

5 siyahlı adam geçer penceremin önünden
40'la 60 yaş arasında
her birinin yüzünde ufacık birer gülümseme
tarantula gibi.

kadınsız;
ben de.

bak,
öyle beşli yürümeleleri—
ikili değil,
konuşmadan,
olup olacağı o ufacık gülümsemelerle.

hepsi o korkunç işini yapmıştır
hafta içinde—
depodan birini kovmuş, bir ortaktan çalmış;
korkak korkunç küçük adamlar
geçiyor penceremin önünden.

ufacık gülümsemeli
siyahlı 5 adam.

kendimi bayağı hissetmeden
tarayabilirdim
onları

gözyaşı dökmeden gömebilirdim;
bütün bunların ölümü
Bahar.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

milyonerler

siz
yüzsüz
yüzü olmayan
hiç
vara yoğa gülen—
kaymış mahallelerde
hayatta amacı daha iyi
gözlerinde halâ biraz ışık olan
seslerinde azıcık duyarlılık kalmış
geri zekâlı ayyaşlarla içtim,
sabah olunca
midemiz bulanırdı ama hasta olmazdık,
yoksulduk ama bilirdik eğriyi doğruyu,
gerinirdik yataklarımızda
akşama doğru
milyonerler gibi kalkardık.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

gerçek

ünlü küçük kanayan dirseklerim
düğüm düğüm dizlerim —hele—
kampanalarım
kıllı ve harcanmış.
içlerinde Yahudilerin
hiç haberim olmayan mevsimlere
güzellikler içinde dua ettiği
binaların önünden yürüyerek geçmenin
bu hüznü akşamları
beni can çekişen bedenime tırmanan
karafatmalarla karıncalarla başbaşa bıraktığı sonra
gerçek bir yerde
gerçek
dokunulmayacak denli.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

radyo

acayip gözler kafamda
ödleğim ben soytarı palyaço
bir lokantalar rehberi açılır kapanır bir kültürel takvim
alabileceğimi söyleyen bir adamı dinliyorum

burda değilim bugün
lokantalar rehberi açılır kapanır kültürel takvim istemiyorum
tepelerde eski bir kulübe istediğim
kirası mirası olmayan
ölene değin yetecek yiyecek içeceklerle dolu

kafamda acayip gözler
alelacayip yollar yordamlar

zırnık şansım yok.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

çalılarda bir ses

Scibelli'nin kahrı,
arkadaş,
çalılardaki bir sese dönüp de
bir elli boyunda bir adam tarafından
süngülendiğinde,
adını bile bilmeyen bir adam,
şahdamarını kesen sonra,
altınları söken dişlerinden,
iki kulağını koparan,
cüzdanını açıp
fotoğrafını parçalayan
"Laura"
adında, Kansas City'de
kulaksız, dişleri paramparça
kan revan içinde
çoğumuzdan azıcık daha önce
ölüp gitmiş
bir Scibelli'yi bekleyen
ayva tüylü bir kızın—
hep
o
Bilinmeyen
Dava uğruna

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

kırağılı yeşil

ne?

yaşlı bir kadın, şişman, sarı elbiseli,
kaçık çoraplı,
kaldırımında bir oğlan çocuğuyla oturuyor.
otuzdokuz derece öğleden sonra saat üçte
neredeysel
ayıp.
ama bak, ikisi de sakin,
mutlu neredeyse,
yeşil jöle yiyorlar,
ışıl ışıl kırmızı güller.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

marilyn m. için

istekle pırıl pırıl küllerin içine kayan,
pembe beyaz gözyaşlarının muradı
kostak gövden karanlık gecelerde
ne kandiller yaktı,
şimdi kandil menzilinden
daha da karanlık gecen
biz de unutacağız seni, azıcık,
kabalık bu, ama
gerçek bedenler daha yakın
solucanların soluğu sıklaştırken kemiklerinin peşinde
bunca demek istediğim şu:
ayların, fillerin de başına gelen bu,
zorbaların, kahramanların, karıncaların,
kurbağaların başına gelen de bu;
ama bir şey getirdin bize,
bir tür küçük zafer;
buna diyeceğim: İyi,
bırak yasını tutmayalım artık;
bir çiçeğin kuruyup da atılması gibi,
unuturuz, anımsarız,
bekleriz. çocuk, çocuk, çocuk,
bir dakikalığına kaldırıyorum kadehimi
gülümsüyorum.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

kuşluk birası

hiçbir şeyin önemi yok.
yapraklar ölürken, atlar ölürken
ucuz düşler, bir de birayla
bir yatağa devrilmek;
ev sahibi kadınlar da koridorlarda bakar durur
çekili perdelerin müziği hızlı,
bir sürü, bir patlama
sonsuzluğunda
son bir adamın mağarası;
damlayan lavâbodan başka hiç,
boş şişe,
coşku,
çevresine parmaklık çekilmiş gençlik,
bıçaklanmış, saçları kesilmiş,
ezberletilmiş sözler
dayanıp öyle bırakılmış
ölmeye.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

rahipte matador

ağır Meksika havasında ölürlen izledim boğayı,
kulağını kestiler, koca başı
bir kayadan çok renk vermedi.

ertesi gün arabayla dönerken Mission'da durduk,
altın, kırmızı, mavi çiçeklerin rüzgârda
kaplanlar gibi dalgalanmasına baktık.

haydi bunu vezne vuralım: boğayı, İsa'nın kalesini:
matador dizleri üstünde, ölü boğaysa bebeği;
rahip camdan bakar durur,
kafeste bir ayı gibi.

pazarda tartışabilirsin, kuşkularını
kışkırtabilirsin ipek iplerinden çekerek: tek diyeceğim
şu: tapınaklarının ikisinde de yaşadım
her şeye inanarak, inanmayarak hiçbir şeye— belki de artık
benim tapınağımda olacaktır ölümleri.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

salının benimle

salının benimle, üzücü her şey—
kapısız
taş evlerde çılgınlar,
aşkla şarkı akıtan cüzzamlılar,
göğe akıl erdirmeye çalışan
kurbağalar;
üzücü şeyler, salının benimle—
demirci ocağında yarılan parmaklar,
kahvaltıdan arta kalmış kabuklar gibi yaşlılık,
okunmuş kitaplar, kullanılmış insanlar,
kullanılmış çiçekler, kullanılmış aşk,
sizsiz yapamam
sizsiz yapamam
sizsiz yapamam:
kaçıp gitmeli o
neyse,
bir at gibi, bir köpek gibi,
ölü, unutulmuş
ya da bağışlamasız.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

yanar yanar yanar

bir Filadelfiya barında bir Hollandalı tanırdım,
birasına üç çiğ yumurta atardı,
71 yaşında, halâ eli iş tutan,
taşı sıkça suyunu çıkarır,
bense ondan 4-5 sandalye ötede,
barda otururdum,
yirmilerimde,
gözü korkmuş,
müntehir,
seveni yok.
eh bilirsin, hüznün
hüznü mayalar,
yanar yanar yanar yanar,
sonra başka bir şey
çkar taşın altından.
O kadar iyi demiyorum bak,
ama kesinlikle daha rahat,
şu sıralar geceleri sık sık
o yaşlı Hollandalıyı düşünüyorum—
neredeysse tüm bir yaşama
bakabilirim dönüp—

ama hep orda anımsıyorum onu,
ustam, o zaman da,
şimdi de.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

tonaliteler

silâhsız yürüyor askerler
mezarlar boş
tavuslar kayıp gidiyor gider yağmurda

delikanlı adamlar uygun adım iniyor
gülümseyerek merdivenlerden

yeterli yiyecek var kira var
zaman var

kadınlarımız yaşlanmayacak

ben yaşlanmayacağım

berduşların parmaklarında elmas yüzükler

bir Yahudi'yle el sıkışıyor Hitler

gökyüzü kavrulmuş et kokuyor

yanan bir perdeyim ben

kaynayıp buhar olan su

bir yılanım, kesen camın ucu,
kan, kıpkırmızı

evine doğru sürünen
ateşin salyangozum

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

kızlar, kuşlar

gepegençti kızlar
kaldırım işçisi
eli avucu boş
çoğun
üçerli dörderli
düşerler
otel odama
analarının memesi gibi
şaraba yumulurlardı
saçları başları dört bir tarafta,
çorapları kaçık,
bozuk ağızlarında
bir araba hikâye...

nasılsa
sulh geceleriymiş
o geceler

aslına bakarsan
fî tarihinde
ben daha ufakken
ninemin
kanaryalarının
nasıl yemlerinin
sularının içine
pislediklerini
anımsatırlardı
bana

kanaryalar
güzeldi
dilliydiler de
gelgelelim
hiç şöyle bir
şarkı tutturdıkları olmazdı.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

cehennemde yalnızlık var

kendisi altmışbeş yaşındaydı, karısı altmışaltı
amansızca bunuyordu kadın.

adamın ağzında kanser vardı.
ameliyatlar
oluyordu,
çene
kemiklerini çürüten
ışın tedavileri,
sonra da
kemikler
tellerle tutturuluyordu.

karısının altını bağıyordu her gün
bebek altı
bağlar gibi.

araba süremiyordu,
taksiyle gidiyordu
hastaneye,
güç belâ konuşuyordu,
her şeyin tarifini
yazmak zorundaydı.

son gidişinde
dediler ki
bir ameliyat
daha yapacaklarmış, yapıp
hem sol yanaktan
biraz daha
hem de dilden biraz daha
alacaklarmış.

eve dönünce
karısının
bezini değiştirdi
hazır yemekleri
fırına koydu, akşam haberlerini
seyretti, yatak odasına
gitti, silâhını aldı
şakağına dayadı
karısının, ateşledi

sol tarafa
düştü kadın, sedirde
oturakaldı adam
ağzına soktu
namluyu
tetiği çekti.

silâh seslerine
ayılmadı
komşular

nice sonra
yanan yemeğe
ayıldılar

biri geldi, itti
kapıyı, olanı biteni
gördü.

az sonra
polisler geldi
her zaman yaptıklarını
yaptılar
buldukları:
kapatılmış
bir banka hesabının defteri
üzerinde
bir dolar ondört sent kalmış
bir çek defteri bir de

intihar
dediler.

üç haftaya kalmadan
iki
yeni
kiracı taşındı:

Ross
adında
bir bilgisayar mühendisi
bir de bale öğrencisi
karısı
Anatana.

köşeyi dönmeye aday
çiftlerden
bir çift gibi duruyorlardı.

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

son söz

işte ordaydı, o odada
o beyaz örtünün altında
karaya vurmuş:
kör,
bacakları kesilmiş
üstüste

doğrayıp duruyorlardı
onu
bir tek ameliyat etmeyi
biliyorlardı.

falandan filândan
çoğunlukla
ikimizin de
içine işlemiş,
onun halâ
tuhaf biçimde
ilgilendiği bir şeylerden
sözederdi.

hemşire gelir
dinlenmesi
gerektiğini
söylerdi bana

gitmem
gerektiğini
söylerdim.

*"eninde sonunda
çoğunun
üstüne çöken
korkunç bi şey var"* demişti.

sonra fısıldayarak
söyledi ne olduğunu.

hoşçakal
dedik birbirimize.

şehre doğru
o uzun
yol boyunca

her yerde
gördüm dediğini

bağırıyordu
çarpınıyordu
uluyordu

havadaydı
asılıydı
gökte

cennetin
koca göbeği
hoplaya hoplaya gülerken:

"kırık, kırık
iç acıması".

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

etkiyle tepki

en iyiler kendi eliyle ölür
çoğun
çekip gidercesine hani,
arkada kalanlar da
anlayamaz bir türlü
neden birinin
onları
bırakıp
gitmek
isteyebileceğini

İngilizce'den çeviren: Mustafa Ziyalan

Charles Bukowski

abucak yavaşcacık

işte adım gibi, halka
daralıyor.

işaret fişekleri atıyorum.
yanıt
yok.

buna
şaşılmaz

daha havlu atmadığıma
şaşılır olsa olsa

hele böyle
sonun
burnumuzun ötesinde
olduğunu
bile bile

burnumuzun
berisinde de.

İngilizce'den eviren: Mustafa Ziyalan

Mustafa Ziyalan

Bukowski, şiirini taştan çıkaran adam

Charles Bukowski beni yıllar önce bu kitapta da yer alan "Bütün bildiğim" başlığıyla çevirdiğim şiiriyle avlamıştı.

1920'de Almanya'da, Andernach'ta doğdu. Üç yaşında Amerika'ya geldi, Los Angeles'ta büyüdü. 1941'de niteliksiz işçi olarak çalışmaya başladı. Bulaşıkçılık, kamyon şoförlüğü, hamallık, postacılık, bekçilik, ardiye işçiliği, sevkiyat memurluğu, postane memurluğu, otopark kahyâliği, asansörcülük, Kızıl Haç'ta hastabakıcılık yaptı, benzin pompaladı, New York metrosunda afiş astı, köpek maması ve kurabiye fabrikalarında çalıştı. At yarışlarında, klâsik müzik dinleyerek değerlendirdi "boş" zamanlarını. İki kez evlendi. Bir kızı oldu. İlk öyküsünü 24 yaşında yayınladı, düzenli şiir yayınlamaya 35 yaşında başladı. Yaşarken altmıştan çok şiir ve düzyazı —roman, öykü, deneme...— kitabı yayınladı. Barbet Schroeder'in 1987'de yaptığı "Bar Kelebeği" adlı filmin senaryosunu yazdı. 1994'te Kaliforniya eyaletinde, San Pedro'da kan kanserinden öldü. Yazdıkları kitaplaştırılmayı, dünyanın dört bir yanında yayınlanmayı sürdürüyor.

Bukowski'nin ta başından beri iki arada bir derede kaldığını düşünmüşümdür; yazma, yayınlama dürtüsü, saplantısı bence en başta bundan besleniyordu. Şiirini taştan çıkardı Bukowski, şiirinin şiddeti bence en başta buradan geliyordu işte.

Önceleri Almanya'dan geldiği için mahallesinde dışlandı, daha sonra da yüzünü çarşamba pazarına çeviren, acılı tedaviler gerektiren sivilceleri dolayısıyla hep tefe kondu. Annesi ev kadınıydı, uzaktı, yok gibiydi; babası sütçüydü, duyarsız, çok sert, horgörü dolu biriydi; ekonomik çöküntü yıllarında daha da zorbalıştı. Bukowski yazdıklarında ara ara babasıyla hesaplaşıp durmuştur.

1950'lerde Bukowski uzun süredir içmenin pahası olarak mide kanaması geçirip hastaneye kaldırıldı, kefeni yırtıp yazmayı sürdürdü. Doktorlara, hastanelere ilişkin yaşantılarının, otorite, kurumlar, genelde yaşamla olan karmaşık, sancılı ilişkisini belirlediğinden kuşkulabiliriz.

İtildikçe, kakıldıkça, yayınlanmayı reddedildikçe kabaran bir öfkeyle, kurt gibi bir bencillik, dahası benmerkezcilikle Beat Kuşağı'ndan, —o sıralar bir karşı kültür adamı olarak belli ölçüde benimsendiyse de— 60'lı yılların

kalkışmalarından, mektepli şairlerden, mekteplerden, iki yüzlü bulduğu egemen kültürden uzak durdu.

Kimileyin gülmeceye, üzünce, dahası trajiğe bulaşsa da, çoğunlukla — belki de kendini korumak için— uzaktan, tepeden bakan bir anlatıcıydı. Yazdıklarını yine kendine benzeyen dağınık, düzensiz, süreksiz, kırılğan yeraltı yayınlarında, küçük yayınevlerinde yayınlayarak, söke söke gündeme getirdi kendini.

Bukowski Amerika'nın en tanınmış çağdaş yazarlarından, kimilerine göre tanınmış olmanın da ötesinde etkisi en yaygın, kendisine en çok öykünülen çağdaş şairlerinden biri. Ama Amerikan şiiri açısından önemi daha kapsamlı biçimde değerlendirilmiş değil. (Gerçi kendisi de "Şiire ilişkin ne çok şey söylenirse, şiir o denli azalır" diyordu.) Genellikle gözardı edilen biri. Bence onun önemi yine de bireysel, bireyci bir şiiri öncelikle şiir olarak yenilip yutulması güç biçimde kovalıyor oluşunda. İç dökmeye dayalı, aslında öyle nitelendirilmese de çok yazılan bir şiirin kıyılarında, onun sınırlarını belirleyen şairlerden biri halâ Bukowski.

Aklıma daha önce Beat Kuşağı'na ilişkin kimi düşündüklerim geliyor. Benzeri biçimde Bukowski de bireye, öncelikle kendi kendine yaslanan, bununla da kendini sınırlayan bir yazar. Bir yandan da benimsenmeyen, ortalıkta sözü edilmeyen bir birey yaslandığı; o nedenle de hiç olmazsa benim için gönül çelici. Ama lumpenlikle sınırlı, ya da ancak lumpenlikte sınırsız, pek birşeye ilâç olmayan, etliye sütlüye karışmayan, sonuçta da ancak bağırdığı sürece sesini duyurabilen, esâmisi okunmayan biri bu. Hem de kendisi farklıyken kimileyin kendinden farklı olanlara karşı da öfke, kin duyabilen, tutuculuğu dışına vuruveren biri.

Bukowski yaşamı birbirinden kopuk, bedensel tepkilerden oluşan bir olaycıklar dizisi gibi görüyor sanki. Yaşamla başetmeye çabası da nesnelere, en kabadayısı tek tek kişiler dolayımıyla. Bu bir yandan kapsayıcı, kavrayıcı, som bir anlatımı engelliyor, olumlu anlamda çağcıl bir yazıya olanak hazırlıyor belki; ama karşı çıkışın uzaklığa dayandırılması, anlatıcının tepeye yerleşmesinin, yargılamasının, horgörmesinin, hoşgörüsüzce, fırsatçı bir kaypaklıkla fizikseli de aşan bir şiddet uygulamasının —örneğin "başkası"nı, kadınları horgörmesinin— yolunu da açıyor. Araya belli bir birey, onun bencilliği, benmerkezcilliği girdiği için buradaki horgörüğü, şiddeti, örneğin gerçeküstücü yapıtlardakini andıran dipten, kaynaktan fıskıran, su katılmamış bir güç gibi görmem kolay değil; bütün bu özellikler Bukowski'nin ürünlerinde daha çok, onun karşı çıkıyor gibi görüldüğü güç ilişkilerini kişiler —yaşam— bağlamında yeniden üretiyor, pekiştiriyor, aynı güç ilişkilerini bu kez de olsa olsa onun bireysel yararına uygun biçimde işe koşuyor gibi geliyor bana. Bukowski'nin has apaşlığıyla —Henry Miller'i andıran biçimde— özene bezene, uğraşa didine takındığı pozları, yarattığı kimlikleri arasındaki çelişkinin, Bukowski'nin kendisinin —ne denli içtenlikle ortaya konsa da—

ağzımda kekre bir tat bırakmanın da ötesinde sonuçta pek de yenilir yutulur olmayan çelişkinliğinin temelinde işte bu var bence.

Bukowski'nin bana kişisel olarak çekici gelen yanıysa, bütün bu yazdıklarının içinde yukardaki gibi hiç olmazsa İngilizce'si sıkı şiirlerin de bulunması, bir, bir de kimileyin belki de içtenlikten başka çaresi kalmadığı anlarda ortaya çıkıveren gerçekten duyarlı, yaralanabilir, iç burkucu, gönül çelici hali, garibanlığı. O iflâhı kesilmiş, kan revan içinde, kaldırımdan kalkamayan adamın haykırışı. Ne denli bağırssa da sonuçta sınırlarını seziyor, içten içe yenik düştüğünü biliyor sanki Bukowski. "Bar Kelebeği" filminin benim için çekiciliği de buradaydı işte: Camus'nün kahramanlarını andıran biçimde, ama onlara göre durumunun çok daha az bilincine vararak, sonuçta da çok daha rahat, çok daha kasıtsız biçimde yenilgiyi yurt ediniyordu filmin baş kişisi.

Bukowski'nin şiiri kötü olmaktan korkmayan bir şiir; şiirleri çoğunlukla sanki birden yazılıp da elden geçirilmemiş, doğaçlama işler gibi; bence sıklıkla da düpedüz kötü. Kimileyin dizelerini raslantısal biçimde böldüğünü, büyük harfleri, noktalama imlerini raslantısal biçimde kullandığını da düşünüyorum. Bu çevirileri yaparken biraz da bu nedenlerle kimileyin denemek amacıyla da olsa caz geleneğindeki andıran doğaçlama oturumlar yaptığım oldu. Kötüden, kötü şiirden korkmadım. Raslantılara gelince: Hiçbir zaman sırt çevirmedi onlara.

New York, 2001

İçindekiler

3 ayda 22.000 Dolar
kimin yaşadığı değil burada
sabah 4.30
Bütün bildiğim Mısır köpekleri
avlayacak sinek bile olmadığına verilen ders
bağış
balık
eli çabuk modern şiir yazıcılarına iki çift söz İngiltere'de yaşadım
ünlü olmanın en iyi yolu kaçıp gitmek
daha soluk alırken vedâ gibi
bak bana
yıkıcı güzellik
şiir okuması
İntiharcı çocuğun son günleri
penceremin önünden geçiyor 5 siyahlı adam
milyonerler
gerçek
radyo
çalılarda bir ses
kırılganlı yeşil
marilyn m. için
kuşluk birası
rahiplere matador
salının benimle
yanar yanar yanar
tonaliteler
kızlar, kuşlar
cehennemde yalnızlık var
son söz
etkiyle tepki
çabucak yavaşçacık

Bukowski, şiirini taştan çıkaran adam